

Transporten til Rumænien Marts 2005

Årets første transport til Cluj-Napoca og Iasi Amt, læssede vi i weekenden 12-13 Marts fra vores lager i Røde Kro. Et stopfuld lager fik os til at læsse to 85 m³ lastvogne, hvor den ene bragte udstyr til børnehospitalet Betania i Cluj og den anden var fyldt med udstyr til skoler og andre modtagere i Iasi Amt.

Det er første gang vi sender to transportere på én gang, men vore modtagere ventede på tingene og vores lager var så fyldt, at vi ikke kunne modtage mere, hvilket er kritisk for os, der helst skal kunne modtage, når effekterne tilbydes. Nu er der atter plads og vi er i færd med indsendelse af en ny transport-bevilling.

Normalt fastholder vi at være med ved aflæsning og fordeling, men denne gang valgte vi af praktiske grunde, at overlade aflæsningen af Cluj-transporten til Umanitare "Filantrop", vor samarbejdspartner i Cluj-Napoca. Dels har vi ubetinget tillid til denne organisation og dels var læsset udelukkende til Betania Børnehospital, hvorfor aflæsningen ville være enkel.

Det lille børnehospital har i længere tid været i gang med en udvidelse, som nu er næsten færdig og har nu stærkt forbedrede betingelser til at udføre et landsdækkende arbejde med helbredelse af syge børn. Vor kollega Henriette Meyer har fulgt projektet og støttet hospitalet med forskelligt udstyr og i denne transport supplerede vi med hospitalssenge for børn og voksne. Forklaringen på ønsket om voksen-sengene er dels til større børn, men også til de indlagte børns mødre. Man har også indrettet enkelte specialstuer, for længerevarende syge, hvor man tilstræber mere familiære forhold, af hensyn til det syge barn. På vej hjem fra Iasi, besøgte vi hospitalet, hvor vi kunne registrere et godt og imponerende resultat af tilbygningen og

Aflæsning af den anden transport, startede på "Centre of Care and Assistance", Hirlau i Iasi Amt. Vi havde informeret om vor ankomst, men endnu engang måtte vi konstatere, at centret havde fået ny ledelse, så ny, at man endnu ikke havde fundet sig til rette. Heldigvis kunne centrets personale forklare om vores besøg og at det var vor organisation, som stod for ca 80% af senge, møbler og andet udstyr der anvendes på centret. Herefter tillod man aflæsningen. Personalet var henrykte, fordi man manglede især tøj og madrasser. Desværre må vi atter konstatere, at det gamle ledelses system fungerer stadig.

Det tidligere bragte køkkenudstyr stod, på grund af en kraftig personaleudskiftning i køkkenet, ubrugt hen, fordi man ikke var informeret om anvendelsen. To af os havde i DK besøgt KEN fabrikken, der leverede opvaskerne. Ved besøget blev vi indført i programmering og vedligehold af maskinerne, hvilket vi nu kunne give videre til det nye personale.

Senere da vi havde endt aflæsningen, bad vi om et møde med styregruppen / de ansvarlige for centret, hvor vi fik klarhed omkring fortsættelsen af vores aktivitet i forbindelse med centret. Her forklarede man i øvrigt, at man nu vil undersøge og teste samtlige beboere på centret og starte en individuel pleje / optræning af beboerne, med integration i samfundet, som mål. En glædelig meddelelse, hvilket vil give mange mennesker en ny og bedre livsform.

Skolen i Liteni, Belcesti kommune, som vi har besøgt et par gange, fik nu møbler til 7-8 klasser, tavler og lysstof lamper til klasserne, samt landkort, visende Europa og verden. Til børnene og fattige familier bragte vi tøj, som lærerne skal uddele. Vi vidste ikke at børnene havde forårsferie, men da lastbilen stoppede foran skolen, var der mange hjælpende barnehænder, som hellere end gerne hjalp med aflæsningen. De knoklede og svedte i forårssolen, men glæden stod klart i deres ansigter.

Da vi var færdige, blev vi bedt om at deltage i et mindre måltid, hvor børnene overraskede os med et udfærdiget diplom til hver af os, som tak for møblerne. (Vi tænkte kort på de danske forhold), men ved godt, at det ikke er de danske børns skyld, når denne forskel mærkes så stærk

Transporten til Rumænien Marts 2005

Skolens direktør er en meget initiativrig person, populær blandt børnene og skolens lærere, bad os skaffe kontakt til en dansk skole, hvor et samarbejde mellem lærere og elever i et projekt, skal sætte en udvikling i gang. En virkelig god ide, som flere andre skoler har ønske om. Vi vil gerne være formidlerne og skabe kontakten, hvis nogen har lyst.

Helt ekstraordinært, noget som vi normalt ikke oplever, og egentlig ikke har tid til, var at skolens direktør Mr Moga, inviterede os på aftenmad i sit hjem. Her mødte vi familien, som også er undervisere, samt en ung social vejleder. Maden var uovertruffen, velmagende og bestod af adskillige små- retter mellem det egentlige hovedmåltid, samt udsøgt vin. Konversationen var virkelig informativ og gav et bredt perspektiv fra før 1989 til i dag, samt forventede fremtids-perspektiver. En stor oplevelse, der gav os tillid til Rumæniens ønske om en udviklende fremtid.

Familie Nostra i Iasi, et gadebørnshjem for drenge i alderen 5 –18 år, som vi ofte besøger og bringer tøj, møbler etc. I min tidligere rapport, nævnte jeg den gennemførte udvidelse af hjemmet, som omfatter et spise / undervisnings rum, samt en mindre køkkenudvidelse. Vi har ansøgt Tips &Lotto om støtte til køkkenmaskiner og har selv leveret møbler til spise/ undervisningsrummet, samt tøj og andre fornødenheder.

Vi er blevet bedt om at udlevere vitaminer til gadebørnene. Dette prøvede vi at gennemføre sammen med Nostra's leder og én af drengene. Vi kørte rundt til forskellige steder, hvor man normalt oplever disse udstødte børn, men desværre uden held. Samme aften forsøgte jeg alene, at se efter dem på byens banegård, men der var så mange mennesker, at jeg opgav. Lederen fra Nostre lovede at gøre en indsats, men bad os komme dagen efter, hvor vi ville møde forskellige aktiviteter vedr. gadebørn og andre fattige i nød.

Dette besøg blev til en noget blandet oplevelse. Vi blev præsenteret for Valentin, en mand i ca 40 års alderen, med sin organisation "House of Joy" som førte os ind i et boligkvarter, tæt på Iasi centrum. Først så vi en boligblok, hvor arbejdsløse, stærkt fattige familier boede, overvejende i ejerlejligheder. På grund af manglende økonomi har man her hverken vand, lys eller varme, forældrene er frustrerede, drikker og er ude af balance, hvilket bevirker, at børnene lades i stikken. Her hjælper Valentin med at hente børnene ind i sit hus, han har købt i umiddelbar nærhed af blokken. Børnene aktiveres / forberedes til skolen, samt får 2 måltider mad og madpakke med hjem til aften. En kæmpeopgave, som støttes af private i Iasi, specielt en restaurant hjælper meget. For at opretholde hygiejnen på blot et minimalt niveau, har Valentin bygget et baderum ved sit hus, hvor alle fra blokken kan bade gratis. Udenfor huset er der en vandhane, hvor beboerne kan hente vand til husholdningen. En fantastisk indsats af denne person, hvis egen barndom forløb under fattige forhold, med en fortrukken- og voldelig far. Vi spurgte hvor det offentlige var i denne sammenhæng, men et skuldertræk var svaret !!

Som om vi ikke havde set elendighed nok. Vi gik rundt om bygningen og foran lå nu en stor boligblok. Umiddelbar så den ud, som værende udbrændt, men ved nærmere eftersyn, så vi børn i vindueshullerne. Pludselig kom mange små børn styrtende hen imod os, samlede sig om Valentin, råbende hans navn. Voksne mennesker kom ud af opgangshullerne, der var uden døre, intet gelænder, kun den rå beton var tilbage.

Børnene og nogle af de voksne var pænt påklædte, hvilket skyldes en Irsk hjælpeorganisation, men boligblokken, som var en tidligere beboelse, tilhørende en stor, for længe siden stoppet statsvirksomhed, var nu "beboet" af familier uden arbejde og uden tilhørsforhold til byen (var forklaringen). Den eneste trøst i denne sammenhæng er Valentin, som primært tager sig af de ca 130 -140 børn, og forsøger at hjælpe de voksne, men som han udtrykte sig, en umulig opgave, for her skal opdragelse til, for det er vilde mennesker, uden respekt for andet og andre.

Transporten til Rumænien Marts 2005

Vi vil gerne hjælpe og arbejder i øjeblikket på forskellige muligheder. En mulighed kunne være, at flytte et sæt flygtninge huse til området, oprette menneskelige forhold, herunder undervisning af voksne.

Før vi afsluttede vores ophold i Iasi, besøgte vi Skolen i bydelen Nicolina.

Nicolinaskolen har et elevtal på 1.500, er en skole for store børn, begyndende med 5 klassetrin. Et lån / tilskud fra World Bank fonden, har muliggjort en renovering af den ældste del af byggeriet, som nu fremtræder med lyse lokaler, fliser på gulve i gange og på trapper, nye trægulve i klasseværelserne, nye tavler og nye møbler. Alt er pænt og nydeligt, en god og tiltrængt forbedring, blot er de nye skolemøbler af en sådan kvalitet, at de allerede kræver reparation, fordi bordben knækker, stoleben bøjer sammen og fineren på bordene løsner sig fra underlaget. Et kedeligt eksempel på dårlig kvalitet, som giver skolens ledelse store problemer og ekstra udgifter. Den resterende del af skolen har en del af de af os bragte møbler, som stadig er i god stand. Vi er blevet bedt om at skaffe 2 –4 klassesæt, for at muliggøre udskiftning af de gamle bænke.

Nikolinaskolen er en seriøs og alsidig skole, der før –89, som fagskole var tilknyttet en stor maskinfabrik, der producerede jernbanemateriel og andre konstruktionsopgaver. Efter –89 reducerede man mandskabet på maskinfabrikken og annoncerede samtidigt, at man nu ville fungere efter det kapitalistiske system, hvor konkurrencesituationen fik en negativ indflydelse på at skaffe arbejde for de mange elever fra skolen. I dag er virksomheden næsten lukket, Kun ganske få ordrer skaber jobs for enkelte medarbejdere og fabrikken forfalder.

På hjemturen fra Iasi til Cluj-Napoca, oplevede vi det begyndende forår, med store sneformationer i bjergene, der med solens påvirkning, sender masser af smeltevand ned i de brusende floder.

Hovedvejene har haft en hård vinter, hvilket resulterer i mange store huller og derfor langsom kørsel. Vi nåede Cluj-Napoca sent på eftermiddagen, mødte Joseph Felmeri fra ”Filantrop” og kollegaen Evica, hvorefter vi fik papirarbejdet afsluttet og kunne vurdere vore oplevelser, samt planlægge næste transport.

Vi overnattede i Cluj, gennemførte nogle besøg i byen og fortsatte senere mod Danmark, hvor et dejligt forårsvejs bevirkede en behagelig tur hjem. Mange lange vurderinger af hvordan vi griber de nye opgaver an, samt hvad vi formår, gjorde turen kortere end sædvanlig.

Med venlig hilsen

Henriette Meyer, Bjarne Bodum,
Arne Lorenzen og Arne Vindbjerg
Afdelingen for Rumænien

PS.

Kære læser, hvis du er ansat indenfor vort skolesystem og eventuelt kan se muligheder vedrørende et projektsamarbejde med en rumænsk skole, vil vi gerne hjælpe med at skabe kontakten til et eventuelt samarbejde.

Kommunikationssproget vil nok være Engelsk og vi kan love nogle store oplevelser, for ikke at tale om de udfordringer, der ligger i et sådan samarbejde. Rumænien er et spændende land